

**РИЧАРД УИЛСЪН
НАРИЧАЙТЕ МЕ ПРОСТО
АЙРИШ**

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Може пък да е за предпочитане.

Жилищният комплекс, близо до университета, беше завършен съвсем наскоро. Търговският пътник Джон Ф. („Наричайте ме Хепи!“) Хорман беше изчакал седмица да се настанят новодомците, преди да тръгне да обикаля с мострите си на електрически капан за мишки и с книгата си за поръчки. Започна обиколката от югозападния ъгъл на комплекса и почука на първата врата.

Веднага щом му отвориха, той подхвана заучената си тирада. Към края на второто изречение обаче млъкна наред думата, когато осъзна, че говори на куче. Женско куче.

Хепи беше объркан.

— Тук ли е господарят ти? — попита той.

— Един момент — отвърна кучето.

Вратата се затвори и Хепи остана втренчен в нея. Когато се отвори отново, на прага стоеше по-едро куче.

— С какво мога да съм ви полезен? — попита по-едрото куче.

— Това е абсурдно — възкликна Хепи. — Когато попитах другото куче дали господарят е тук, имах предвид господаря на къщата, не *нейния* господар — той прегледа списъка с имената на семействата, обитаващи комплекса. — Всъщност, търсех господин Сетлер.

— Името е Сетер^[1] — отвърна кучето. — Грешно са го изписали. Аз съм господарят на къщата. Какво мога да направя за вас?

— Ами не знам — Хепи Хорман свали очилата си, избърса ги, сложи ги обратно на носа си, прибра кърпичката си в джоба и погледна едрото риже животно на вратата. — Това е много странно. Значи, вие сте говорещо куче?

— Очевидно — кучето махна с опашка, за да прогони една муха. — А вие сте говорещ човек?

— Е, ами... да.

— Тогава защо не кажете нещо? Вие от ръководството на комплекса ли сте? Защото, ако е така, бих искал да ни поправите

мивката. Тече. И синът ми, Уифет, не смогва да изблизва водата. Освен това мисля, че е унизително за него да прави такива работи.

— Господин... ъм, Сетер, — подхвана Хепи, който беше почнал да идва на себе си, — аз представлявам компанията „Електрически капани за мишки Ом“. Нашето мото е: „По един Ом във всеки дом“ — той се изсмя нервно. — Мисля, че ще ви е интересно да видите малката демонстрация, която съм подготвил, т.е. искам да кажа, може би *бихте*...

Вратата се отвори по-широко и женското куче се появи отново.

— Айриш, скъпи, или излез навън, или влез вътре. Кучкарникът изстива.

— Къщата, Морийн, не кучкарникът!

— Добре де, къщата. Но защо не поканиш господина вътре?

— Да, защо не влезете, господине. Стига да не ви пречи бъркотията.

Хепи влезе и седна на ръба на най-обикновен дървен стол. Огледа се любопитно, но, доколкото можеше да забележи, обзавеждането по нищо не се различаваше от обичайния човешки дом. Изобщо не приличаше на кучкарник, макар несъмнено да го обитаваха *кучета*.

Айриш се сви удобно на дивана, а Морийн се извини, че е време да нахрани най-малките кутрета.

— Нямам търпение най-после да ги отбия — каза тя и Хепи Хорман се изчерви.

— Господин Сетер, моля простете любопитството ми, но как точно... т.е. защо... т.е. как тъй живеете тук?

— Че защо не. Отговарям на условията.

— Но аз мислех, че тези жилища са предназначени за ветерани от войната.

— Аз съм ветеран. Искате ли да видите документите ми за почетно освобождаване от кучешкия корпус К-9?

— О. Но нали трябва също да сте студент и да сте женен.

— Аз съм женен, господине — отвърна Айриш рязко. — Да не мислите, че с кучката живеем без брак?

Хепи се закашля от притеснение.

— Моля ви, господин Сетер, нищо такова не намеквам. Но как така сте студент? Т.е. как така учите в университета? Аз, разбира се,

осъзнавам, че всички ние изучаваме човешката природа, хе-хе, особено вие, след като сте... а... от семейство Кучета.

— Спокойно можете да кажете, че съм куче, няма нужда от високопарности. Бихте ли искал да чуете цялата история?

— Да, разбира се.

— Всичко започна около 1949 г. — подхвана Айриш и се намести по-удобно. — Моят господар (преди сам да си стана господар) беше професор Нийл Уент. Този човек беше светило в областта на ядрената физика. Или може би трябва да го наричам ядрения физик *хомо сапиенс*? — попита той натъртено.

Хепи се изсмя нервно.

— И досега не ми е ясно какво точно правеше Уент, но аз бях негов постоянен спътник, неговият безмълвен животински любимец. Доколкото мога да си възстановя събитията, един ден бях подложен на въздействието на някаква радиация и, когато Уент ме повика, аз отговорих: „Идвам“. Просто така. Не съм сигурен кой от двамата ни беше по-изненадан. След известно объркване двамата седнахме да си изясним нещата. Открихме, че можем да сме си от голяма полза един на друг. Аз предложих няколко подобрения в неговото оборудване, върху което имах уникалната гледна точка от нивото на куче. Това всъщност се оказа без значение, защото само няколко седмици по-късно Комисията по атомна енергия пое контрол върху целия проект. Междувременно той ме заведе при декана и след кратки напътствия, успях да мина нужните изпити и да получа бакалавърска степен. Вие имате ли колежанска диплома, господине?

— Ъ-ъ, не — отвърна Хепи.

— Аха. По-късно, докато работех за магистърската си степен, открих, че има по-важни неща от книгите. Говоря за войната в Корея. Така че аз, като истински американски патриот, се записах доброволец. Кучешкият корпус К-9 е чудесна организация, по своя си, макар и ограничен начин, и аз бързо бях повишен в сержант. Но кастовата система е толкова несправедлива! Бях чул, че има свободни места в училището за офицери и се поинтересувах. Моят сержант ми се изсмя, но с кучешка упоритост аз успях да се добера до командира на полка. Той симпатизираше на намеренията ми, но отказа молбата ми, защото в Армейските разпоредби не било предвидено нищо такова. Колко само са закостенели тези армейски правила! Така че приключих

военната си кариера без офицерски чин. Вярно, станах старши сержант, макар всички да подлагаха на съмнение правото ми да давам заповеди на човешки същества. И досега настръхвам като се сетя на какви унижения бях подлаган заради глупавия мит за расовото превъзходство. Нямаме представа колко накърнява честта, когато срещу „раса“ трябва да пишете „животно“, докато всички други могат да напишат „човек“.

Айриш изгледа Хепи толкова гневно, че той се сви.

— Но ето че всичко това е приключило, господин Сетер. И явно отново сте студент. Какво изучавате?

— Антропология, разбира се. Но стига сме говорили за мен. Искахте да направите някаква демонстрация?

— Не знам дали ще представлява интерес за вас. Не мисля, че това е уред, от който бихте имали нужда. Понеже, виждате ли, това е капан за плъхове, а вие най-добре от всички жив... т.е. от всички хора...

— А защо пък не? Да, вероятно съм напълно способен сам да си хващам плъховете, все още съм младо куче. Но тия дни нямам време да спортувам, както преди. Дайте да го видим този ваш уред.

Облекчен, че може да се върне към познатата си рутина, търговският пътник стана и включи уреда в контакта. След това демонстрира действието му с помощта на гумен плъх.

— Проклет да съм — възкликна Айриш. — Морийн, ела да видиш тази джаджа.

Женското куче (както Хепи предпочиташе да мисли за нея) влезе в стаята. Тя също одобри ефективността на капана.

— Да си вземем един, Айриш. Толкова работа ще ни спести.

— Да, мисля, че ще го купим. Моля, приежете нашата поръчка. Само сложете писалката в устата ми и аз ще подпиша формуляра.

Хепи му връчи разписката, дискретно избърса кучешката слюнка от писалката си и се приготви да си тръгва.

— Отбивайте се, когато решите — каза му Айриш. — Добре дошъл сте някоя вечер да споделите кокал с нас.

Хепи се изсмя насила.

— Какъв сте шегаджия, господин Сетер — каза той дръзко и си отиде, когато кучето избухна в силен лаещ смях и затвори вратата след него.

Хепи Хорман си пое дълбоко дъх няколко пъти, после се обърна и огледа къщата. Никой не се виждаше зад прозорците. Той погледна книгата си за поръчки. Там ясно се виждаше ясно положения подпис „А. Сетер“. Той поклати глава и пристъпи към следващата къща.

В отговор на почукването му, на вратата се появи дебел младеж.
— Простете — подхвана Хепи, — мога ли да говоря с кучето ви?

[1] Айриш Сетер — ирландски сетер. Бел. moosehead ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.